

Бон. (Взема писмо-то и го скъсува.) Не искамъ да прочитамъ други писма, прочетохъ едно, кое-то ми стига. Но добръ бѣше да го не бѣхъ прочиталъ! по добръ бѣше никогда да не бѣхъ тя позналъ.

Пам. Да прощавашъ, това е безчеловѣчество.

Арт. Е, безразумно поведеніе.

Бон. Какъ? немамъ ли правда да ся гнѣвя, като вторий путь сами въ стая-та вы намирамъ въ подозрителный разговоръ?

Арт. Дойдохъ тука защо-то проводи да мя выкатъ.

Бон. Но ты защо дойде? (къмъ Памела).

Паме. За да тя чекамъ, за да ти говоря, за да ти ся моля да мя повѣрувашъ, и да мя сожалишь.

Бон. Сожалѣніе не ти ся стои.

Арт. Като слѣпъ си, защо-то неискашь да ся освятишь.

Бон. Лажи-те ваши нещатъ хварли прахъ на очи-те ми.

Арт. Тако ми Бога . . . честь-та ми нетерпи такива поруганія.

Бон. Ако ти ся чини че си обезправденъ, имамъ способъ да тя удостовѣря.